A IȘI CONTUREAZA FRUNTAȘII

în poarta vajnicului Gornea și constituie Mocanu sînt în careul arădenilor. Mingea r: 2–1

Foto: Petre COZIA

PETROLUL CONTINUĂ SĂ-ȘI REFACĂ JOCUL

Firește, Petrolul nu mai are astăzi alura unei campioane. Nici aplombul, nici siguranța, nici ascendentul moral necesar. Ceea ce se poate însă certifica, fără riscul de a greși, este că Petrolul a rămas o echipă, cu toate atributele pozitive ale acestei noțiuni. Sudura morală, omogenitatea unei echipe adevărate, se văd chiar și în momentele ei de restriște.

Înfricoșată de spectrul insuccesele-lor în serie, timorată de privirile unui public local pătimaș, formația ploieșteană nu s-a dezagregat ca echipă. Pecetea acestei solidarități cu fire nevăzute marchează evoluția Petrolului. O anume bărbăție în sînul echipei — semn al seriozității — chiar în momentele de victorie, fac efuziunile de prisos. La pauză (1—1) în cabina petroliștilor era o tăcere mormîntală, iar după meci abia susurul unei bucurii reținute.

Petrolul se regăsește, într-o cadență cam rară, e adevărat, și totuși „încet, dar sigur". Ritmul acesta este normal la o echipă solidă care nu riscă balansuri uriașe și dese între maximă și minimă. Suporterii ploieșteni pot fi liniștiți în această privință.

Ceea ce nu înseamnă că totul este în regulă la Petrolul. Cadrul prea limitat de elemente bune este inexplicabil, chiar dacă acest club a dat țării mulți jucători. Noua achiziție — înaintașul Roman, de altfel foarte bun — nu poate suplini eventualele defecțiuni în alte compartimente.

Jocul echipei nu este încă pus la punct, în raport cu posibilitățile componenților. Petrolul lasă impresia unui angrenaj solid, dar cam greoi, ruginit, neuns. Ușurința în mișcări, pe care o crecază doar exercițiul îndelungat și dezghețul psihic, lipsește deocamdată băieților de la Ploiești. Apărarea joacă într-o linie de 4 destul de rigidă, cu funcții distructive (în sensul real, nu peiorativ, al cuvîntului), avînd un stîlp central în Boc. Mocanu nu pare în plenitudinea potențialului său fizic, care altădată îl ajuta să facă incursiuni curajoase în sprijinul atacului (sau e poate temperat de criticile din numărul nostru trecut, care puneau în discuție, „evadările" imprudente din zona proprie ?). La mijlocul terenului, cuplul Dragomir — Juhász se zbate mult, dar nu construiește suficient, înțelegînd prin aceasta că un mijlocaș pentru a fi util nu ajunge să transmită mingea, ci trebuie să-și pună atacanții în poziție avantajoasă.

Înaintarea ploieșteană abordează acum o inițiativă tactică interesantă, dezmembrînd cuplul central (renumit altă dată) Dridea — Badea și creînd în schimb cupluri pe aripi, mijloc mult mai eficient în destrămarea apărărilor aglomerate (cum a fost cea arădeană). Aripa Badea — Roman a conlucrat excelent în prima repriză, cu schimburi de locuri reciproce și cu centrări fructuoase. Din păcate, pe stînga, Dridea I cu Moldoveanu (sau cu Dridea II), nu au găsit un numitor comun, mai ales pentru că Dridea I este totuși mai obișnuit să acționeze ca un centru fix, ca un realizator pozițional.

Toată situația trecută în revistă mai sus, se referă la primele 75 de minute de joc, pentru că, în ultimul sfert de oră, în cursul haoticei presiuni ploieștene la poarta lui Gornea, orice încercare de sistematizare devine irealizabilă. Năvala, iureșul dezordonat spre poarta arădeană, firește pline de elan și însuflețire, nu mai sînt semne de maturitate, ci numai de voință.

Petrolul va găsi fără îndoială busola care să-i arate din nou nordul clasamentului. Victoria de duminică, muncită și, prin energia consumată, meritată, poate să constituie tonicul psihologic de care campionii au nevoie.

Victor BĂNCIULESCU

C CU SPOR

și scurt, nu fuge de ciocnirile inerente cu adversarii, pătrunde iute, are privirea ageră, vede mereu coechipierul cel mai bine plasat. *Toți jucătorii aleargă mult și se demarcă continuu. Aceasta este partea lor cea mai bună.* Încolo, echipa mai are nevoie de lustru. În acțiunile ofensive aportul fundașilor de margine e aproape nul, iar jocul înaintașilor nu se susține și pe elemente neprevăzute.

Tabăra rapidiștilor are motive

R. B.

(Continuare în pag. a 8-a)

Foto: S. BACSI

Fiecare etapă cu... autogolul său!

De fapt așa s-a și întîmplat pînă acum. În fiecare etapă a fost înregistrat un autogol, ultimul la București, în meciul Progresul — Farul. Nu am fi abordat această temă dacă o fotografie reușită, alături, în pagina noastră, nu ar fi arătat teribila dezolare a portarului Uțu, care a primit al treilea gol de la noul său coechipier de club, Gref. Lui Uțu, fostului portar dinamovist nu-i vine să creadă. A rămas pironit în plasa porții.

Are și dreptate. Noua sa echipă a pierdut, cu el, achiziție pe care se punea preț. Dar, nici Uțu, nici echipa Farul nu sînt total vinovate în acest eșec, care, trebuie să recunoaștem, trebuia să fie la dimensiuni mai mici decît 3—1.

Mai întîi, Progresul, a jucat mai bine, mai clar și mai organizat, mai inimos, mai incisiv la poartă și a meritat acel 2—0, pînă la eliminarea lui Iancu și Măndoiu. Apoi, arbitrul Octavian Comșa a avut și el un rol în suferința Farului, căci decizia sa de a elimina pe Măndoiu și Iancu în min. 43 a fost pripită și a atins și pe Progresul, dar mai ales pe Farul. Faza respectivă de joc ar fi reclamat un avertisment pentru ambii jucători care, pînă în acel moment, nu mai comiseseră infracțiuni. Însă, arbitrul Comșa, scăpînd frînele jocului din mînă, omițînd să sancționeze pînă atunci alte abateri de la regulament și în special pe acelea comise de Neacșu, a recurs în extremis la cele două eliminări. Comisia de disciplină, de altfel, nu a suspendat jucătorii eliminați și numai i-a avertizat, exact ceea ce ar fi trebuit să facă arbitrul pe teren. Este de la sine înțeles că în con-

(Continuare în pag. a 8-a)

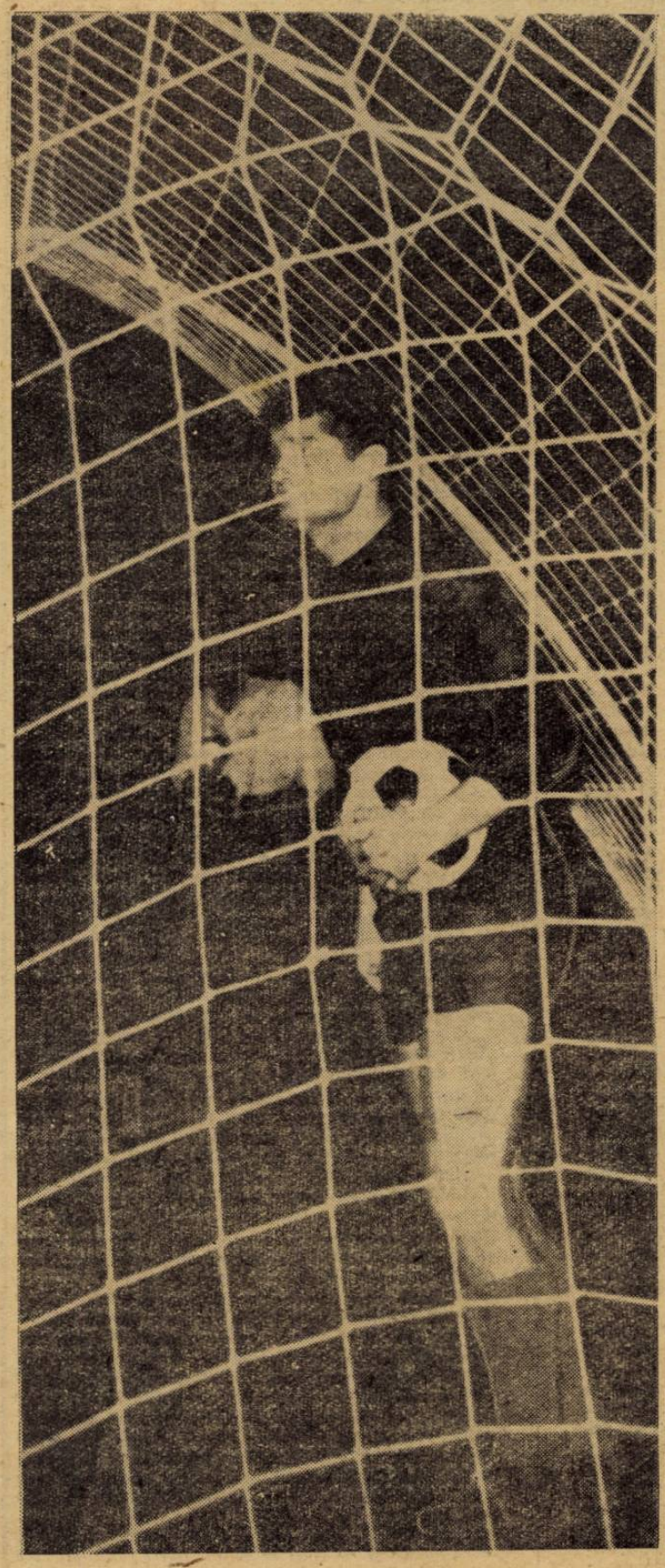

Uțu, după autogolul fundașului Gref

Foto: Gh. NEAGOE

DE ICI, DE COLO...

● Incintele terenurilor de joc au fost mai dezaglomerate decît în etapele trecute. Atît echipele cît și arbitrii au ținut seamă de criticile aduse și au asigurat o mai bună organizare întîlnirilor din etapa a IV-a.

Totuși, au fost excepții și din păcate una din ele ne-a fost furnizată de fostul internațional Reuter, pe care-l vedem în fotografia de mai sus rezistînd la amabila invitație făcută de organele de ordine ale stadionului din Pitești, de a părăsi terenul de joc.

● *Un gest frumos la „deschiderea" meciului Dinamo Pitești—Politehnica. După ce echipele au pătruns pe teren, o fetiță de o șchioapă, cu un buchet de gladiole mai mare decît ea, s-a îndreptat spre portarul echipei gazde, oferindu-i-l în dar. Prilejul? Debutul lui Coman pe acest stadion în calitate de portar al lui Dinamo Pitești.*

● Copiii de azi nu-și mai zic Dobay, Baratki sau Ozon. Ei se numesc Pelé, Eusebio, Charlton. Vina o poartă... presa și... televiziunea. Fapt este că la Arad, de cînd a apărut în prima formație — înalt, zvelt, roșcovan și pistruiat — colegii l-au poreclit Bobby Charlton. Pînă și pe antrenorul Reinhardt, în pauza meciului de la Ploiești, în cabină, l-am auzit dînd indicații tehnice: *„Iar tu, Bobby, să stai între Boc și Florea, ca să anihilezi doi oameni"*. Nu, la Ploiești nu juca Manchester United, ci U.T.A. Iar Bobby Charlton, în versiune românească, era adolescentul *Domide*, jucător subtil, de finețe. În ziua în care va acumula suficientă experiență, peste un corp ceva mai călit, Domide va putea schimba porecla în renume

● *Pînă nu demult, organizatorii piteșteni erau criticați pentru lipsa unui ceas la stadionul „1 Mai" din localitate. Acum stadionul are, în sfîrșit, un ceas. Din păcate însă ceasul nu merge, indicînd, invariabil, ziua, noaptea, aceeași oră, ora 8. Fără alte comentarii...*

● În meciul de la Craiova, Dan Coe, după ce a comis penaltiul din care Știința a învins, a fost accidentat și acesta a fost motivul înlocuirii lui. Accidentarea stoperului echipei n. ionale n-a fost gravă.

● **La sfîrșitul meciului de la Brașov, Jenei (Steagul roșu) plîngea. Jucător cu multă voință și cu o putere de luptă exemplară, el a dat frîu liber nervilor, atît de solicitați în ultima vreme, de-abia în minutul 90. În tot timpul jocului, fundașul central brașovean nu a lovit nici odată adversarul, nu a insultat, nu a vociferat, așa cum se întîmplă altor fotbaliști aflați la capătul puterilor morale. De aceea, lacrimile brașoveanului Jenei nu au părut de loc ridicole ci, dimpotrivă, emoționante.**